Het Nieuwsblad 20/03/2021 - p8-9

TERUG NAAR 22/3

Koen

Patrik

Pascal

Tine

Alain

Tim

Jonathan

Danielle

Jan

09:22

Tim Huysmans: "Ons peloton arriveert aan metrostation Maalbeek. Automatisch kijk ik op mijn horloge: het is elf minuten na de explosie. Ik ga, als adjunct-pelotonscommandant, als enige naar beneden om poolshoogte te nemen. Alle ruiten in het metrostation zijn gesneuveld. Wat me opvalt als ik de trap afdaal, is de scherpe geur, een chemische stank die ik vijf jaar later nog kan ruiken."

■ Het metrostel scheurt open door de explosie. De openstaande deuren piepen onophoudelijk.

"Beneden zie ik een oorlogstafereel. De metro was net vertrokken toen de terrorist zich opblies. Dat metrostel is opengescheurd, de wanden ervan staan bol, het dak is zwaar beschadigd. Uit het plafond bengelen elektrische leidingen, die knetteren. Er is het aanhoudende gepiep van de openstaande deuren van de metro, hier en daar klinkt geschreeuw en gehuil."

"Op het perron liggen dode slachtoffers en gewonden. Er zijn al enkele hulpverleners ter plaatse, ambulanciers, brandweerlui, en collega-politiemensen. Als ik iemand aanspreek en hem de hand wil schudden, houdt hij me tegen en wijst naar de grond. Tussen ons in ligt een afgerukt been."

"Na vijf minuten keer ik terug naar boven. Ons peloton zal de perimeter rond het metrostation optrekken. De meeste gewonden zijn al naar boven gebracht. Op de trap voor mij ondersteunt een ambulancier nog een gewonde vrouw, die moeilijk de trap op raakt. Op haar schouder zie ik een grote, diepe wonde. Maar plots valt die wonde van haar af en dwarrelt naar beneden. Op haar jas is niets meer te zien. Pas later begrijp ik het: dat was een stuk lichaam van iemand anders."

Tine Gregoor: "*Bomaanslag in Maalbeek*, lees ik op Twitter. Mijn handen trillen. Dat is twee blokken van waar we nu rijden. Ik twijfel geen seconde en zeg mijn vriend dat hij moet stoppen. Ik moet helpen. Ik laat mijn handtas met gsm en alles in de auto achter, omdat ik die toch uit het oog zou verliezen. Op dat moment maak ik ook nuchter de afweging: *Er is een goeie kans dat je hier levend uit komt, maar het kan ook levensgevaarlijk zijn*. En traumatiserend wat je zal zien, weet ik uit mijn opleiding. "

"Ik stap met mijn oranje mantel om naar de metro-uitgang. *La fausse direction*, hoor ik iemand zeggen. De foute richting, iedereen rent voor zijn leven, de andere kant op. *Je suis médecin*, zeg ik. Uit de metro komen mensen met gezichten onder het stof en verbrand haar, alsof ze kroezels hebben. Verschillenden hebben de ogen wijd open gesperd, alsof ze door je kijken. Ze lijken weinig oog te hebben voor elkaar. Een toestand van dissociatie: hun beleving van de werkelijkheid is verstoord. Ik roep of er iemand een zakdoek heeft, om de eerste wonden die ik zie te stelpen."

"In de metropijp zelf geraak ik niet. Te gevaarlijk. Plots staat mijn vriend met ons dochtertje bij me: hij komt mijn handtas brengen. Dat hij handdoeken en ander verbandmateriaal moet gaan zoeken, zeg ik, om wonden af te binden. Iemand – wellicht een brandweerman – neemt me bij m'n schouders en brengt me richting een naburige kamer van de Europese Commissie, daar worden de slachtoffers vanuit de metro naartoe gebracht. In de lucht hangt de metalige geur van bloed, door het ijzer dat erin zit. Ik wil iemand met een hoofdwonde verzorgen, maar ik heb haar scalp plots vast, door de losittende huid. Er zijn steeds meer slachtoffers. Een man bij wie ik de tekenen van een hartinfarct herken, zegt: *Je comprends als ik moet opschuiven voor een nóg urgenter geval*. Een jonge vrouw lijdt in stilte, terwijl haar ingewanden uit haar buik komen. Ze wordt als een van de eersten naar het ziekenhuis in het centrum gebracht, maar overlijdt op de parking."

Jonathan Selemani: "Ik wist dat Sabrina langs Maalbeek moest. Eén halte erna stapt ze normaal over op een andere lijn. Dus ik ben ongerust. De hele familie is gealarmeerd. Emoties laat ik niet overheersen, er telt maar één ding en dat is zo vastberaden mogelijk op zoek gaan naar haar."

■ Hoofdinspecteur Tim Huysmans brandt een kaarsje aan de beurs in Brussel. "Normaal wimpel ik zoiets af, om neutraal te blijven."

14:15

Alain Grignard: "De tip van de taxichauffeur blijkt juist. In het appartement in Schaarbeek vinden we een vierde bom, die nog op het terras staat. Die kon niet mee in de koffer van de taxi, en is daar blijven staan. We vinden ook een IS-vlag in het appartement. En in een vuilnisbak in de buurt zit een laptop, met hun testament op."

Tim Huysmans: "We staan intussen niet meer in Maalbeek, maar aan het beursgebouw in Brussel. Voor een nieuwe opdracht. Daar stromen mensen toe, om bloemen te leggen, kaarsjes te branden, of met krijt een boodschap te schrijven. Het wordt een massa mensen. Een risico, want een nieuw potentieel doelwit voor een aanslag."

"Als ik rond de beurs patrouilleer, stapt er plots een jong meisje op me af, met tranen in de ogen en een kaarsje in de hand. *Wil je ook een kaarsje voor de slachtoffers aansteken, mijnheer?* Normaal wimpel ik zoiets af om neutraal te blijven, maar nu, in het moment, pak ik het kaarsje aan. Ze steekt het aan, en ik zet het neer aan de trappen van de beurs. Iemand neemt een foto, een schepen van de stad Brussel, zo blijkt. De komende dagen staat de foto in alle media."

Daniëlle Iwens: "Ik lig in een ziekenhuiszaal. Het is een van de beelden die later nog in nachtmerries zullen terugkeren. Het is een grote zaal waar een vijftigtal bedden opgesteld staan, allemaal voor slachtoffers van Zaventem. In die zaal leg ik mezelf op een bed in de hoek, met mijn rug naar alles. De begeleiding van de mensen van het Rode Kruis is erg belangrijk: het is de eerste keer dat ik die dag weer wat vertrouwen krijg in de situatie. Ik blijf daar zo'n drie à vier uur, denk ik. Daarna komt een vriendin me ophalen."

09:11 09:22 09:25 10:30 11:00 13:00 14:00 14:15

09:11

Koen Geens: "Als ik aankom in het crisiscentrum, belt partijvoorzitter Wouter Beke mij op vanuit CD&V-hoofdkwartier. *Hier is iets gebeurd*, zegt hij. Partijmedewerkers zien mensen strompelend naar buiten komen. Veel medewerkers helpen de gewonden te verzorgen. Het zijn vreselijke taferelen, sommigen zullen daar achteraf een trauma aan overhouden."

Tim Huysmans, hoofdinspecteur bij de Dienst Interventies en Operationele steun van de Brusselse politie, krijgt op dat moment ook een oproep. "Er is een explosie geweest in de metro", klinkt het via de dispatching. "Iedereen naar metrostation Kunst-Wet." Het peloton van 35 man, dat klaarstond om naar Zaventem te gaan, verandert van koers. "Al na vijf minuten zijn we aan het genoemde metrostation. Maar in alle chaos wordt duidelijk dat de explosie niet in metrostation Kunst-Wet is gebeurd, maar in Maalbeek."

Het CD&V-hoofdkwartier ligt vlak naast de ingang van metrostation Maalbeek. De gewonden krijgen de eerste zorgen op het voetpad.

09:25

Daniëlle Iwens: "Op zijn smartphone ziet iemand van ons groepje dat er in Maalbeek ook een aanslag was. Ik wil verder vluchten. Via een nooduitgang, langs een buitentrap, zouden we het tarmac kunnen bereiken. We nemen die trap, en komen uit bij een met een hangslot afgegrendelde poort. We zitten als ratten in de val. Ik ga roepen en bonken. Enkele luchthavenarbeiders die ons horen, kunnen het slot forceren en ons bevrijden. Daar, op het tarmac, dringt het besef door dat er een terroristische aanslag gaande is. Ik handel en denk plots niet meer op automatische piloot. Alsof de adrenaline uit mijn lichaam vloeit. Ik voel me doelloos, akelig. Ik heb ook enorme oorpijn, de voorbode van wat tinnitus zal worden. Ik ga in shock en word naar het ziekenhuis in Neder-Over-Heembeek gevoerd."

10:30

Koen Geens: "Alle veiligheidsdiensten zitten samen in het crisiscentrum. De sfeer is zakelijk, professioneel. Hier zit een groep met ervaring, onder meer rond de terroristische cel in Verviers een jaar voordien. Tegelijk voelt het onwezenlijk. We zitten in de controlekamer, maar we hebben eigenlijk geen controle. We zijn vooral bezorgd over de derde bom die in Zaventem geparkeerd staat. Ik word ook persoonlijk met de verwarring geconfronteerd. Mijn schoondochter neemt altijd de metro in Brussel en het duurt even voor we weten dat ze veilig is. Maar ik blijf rustig. Ik word sowieso van nature kalmer als de situatie erger wordt."

Ook **Jan Jambon** (N-VA), minister van Binnenlandse Zaken, is aanwezig in het crisiscentrum. Hij volgt samen met de betrokken ministers en veiligheidsdiensten de nieuwe gegevens, die voortdurend op de schermen binnenlopen. "Onze eerste focus ligt op eventuele nieuwe aanslagen. Aanslag nummer één en twee hebben we gehad, waar zouden drie, vier en vijf plaatsvinden? Elk bericht dat binnenloopt, wordt gecheckt. Er is een achtergelaten valiesje in een metrostation, even zijn er aanwijzingen dat de metrohalte Belgica een mogelijk volgend doelwit is. Rond 11 uur verandert de focus. Dan beseffen we dat het bij twee zal blijven. Vanaf dan gaat het vanuit die controlekamer vooral over de inzet van mensen en middelen bij de hulpverlening of over de verkeersproblemen in Brussel. Op zo'n moment voel je dat het crisiscentrum werkt als een geoliede machine. De experten geven advies, als politici nemen we snel beslissingen."

Commissaris **Alain Grignard**: "Die eerste uren is er veel verwarring. Aan wie denken we? Aan niemand eigenlijk. Er moet vooral veel gebeuren. Het onderzoek wordt gestart, we bekijken de camerabeelden, we gaan ter plaatse."

"Ons onderzoek krijgt in de late namiddag een duw in de rug dankzij een taxichauffeur. Die had de drie mannen 's ochtends naar de luchthaven gebracht, maar hij vond hen verdacht. Ze namen maar een deel van hun bagage mee, tijdens de rit hadden ze vreemde gesprekken, en zijn koffer rook achteraf naar chemische producten. Na de explosie is hij meteen naar de politie gestapt. Doordat die man zo snel handelt, krijgen we minstens twaalf uur voorsprong. We vertrekken naar de plaats waar hij de mannen opgehaald heeft: de Max Roosstraat in Schaarbeek."

11:00

Inspecteur **Pascal Corneillie**: "Ik ben uitgeput. Collega's moeten mijn elleboog verzorgen, die aan het bloeden is. Ze moeten letterlijk mijn pistool uit mijn handen wrikken: ik heb het al die tijd zo hard vastgeklemd, dat de spieren in mijn hand verkrampt zijn. Ik zeg: *Pas op, mannen. Er lopen er nog rond.*"

13:00

Jonathan Selemani: "Via een kennis die in de telecom werkt, komen we te weten dat Sabrina's smartphone gelokaliseerd is ter hoogte van de Eskadronstraat. Dat is ongeveer twee kilometer van Maalbeek. We hopen dat ze daar ergens gehospitaliseerd is, en starten een ronde van ziekenhuizen. Maar we vinden haar niet. Het signaal van de iPhone is ook niet exact. Het kan naar verluidt een eind afwijken."

14:00

Patrik Asselman: "Een commissaris waarschuwt ons dat de ontmijningsdienst DOVO een derde bom die in de vertrekhal gevonden is, gecontroleerd zal doen ontploffen. Op dat moment lig ik met enkele collega's op de buik in de parkeergarage. We moeten de hele garage scannen op verdachte pakketten. We zijn bang dat daar ook een bom is achtergelaten. Als de derde bom ontploft, vliegen we vier centimeter omhoog."